

Sentencja

- 1) Artykuł 3 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 należy interpretować w ten sposób, że kierowca, który wykonuje przewóz drogowy objęty zakresem stosowania tego rozporządzenia, jest zobowiązany okazać na każde żądanie funkcjonariusza służb kontrolnych kartę kierowcy, wykresówki oraz wszelkie zapisy sporządzone w okresie obejmującym dzień kontroli oraz poprzednie 28 dni, zgodnie z art. 15 ust. 2, 3 i 7 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym, zmienionego rozporządzeniem nr 561/2006, nawet gdy w tym okresie ów kierowca wykonywał tym samym pojazdem także przewóz osób w ramach przewozów regularnych, których trasa nie przekracza 50 km.
- 2) Artykuł 19 ust. 2 rozporządzenia nr 561/2006 należy interpretować w ten sposób, iż stoi on na przeszkodzie temu, aby właściwe organy państwa członkowskiego mogły nałożyć na kierowcę pojazdu lub na przedsiębiorstwo transportowe karę za naruszenie rozporządzenia nr 3821/85, zmienionego rozporządzeniem nr 561/2006, które zostało popełnione na terytorium innego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, lecz stwierdzone na jego terytorium, i nie zostało jeszcze ukarane.

(¹) Dz.U. C 61 z 24.2.2020.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 7 września 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas – Litwa) – UAB „Klaipėdos regiono atliekų tvarkymo centras”

(Sprawa C-927/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne – Dyrektywa 2014/24/UE – Artykuł 58 ust. 3 i 4 – Artykuł 60 ust. 3 i 4 – Załącznik XII – Przebieg postępowań o udzielenie zamówienia – Wybór uczestników – Kryteria kwalifikacji – Środki dowodowe – Sytuacja ekonomiczna i finansowa wykonawców – Możliwość powołania się przez lidera tymczasowego stowarzyszenia przedsiębiorstw na dochody uzyskane z tytułu wcześniejszego zamówienia publicznego objętego tą samą dziedziną co zamówienie publiczne rozpatrywane w postępowaniu głównym również wtedy, gdy ów lider sam nie prowadził działalności objętej dziedziną, której dotyczy zamówienie rozpatrywane w postępowaniu głównym – Zdolności techniczne i zawodowe wykonawców – Wyczerpujący charakter środków dowodowych dopuszczonych przez dyrektywę – Artykuł 57 ust. 4 lit. h), a także art. 57 ust. 6 i 7 – Udzielanie zamówień publicznych na usługi – Fakultatywne podstawy wykluczenia z udziału w postępowaniu o udzielenie zamówienia – Umieszczenie w wykazie wykonawców wykluczonych z udziału w postępowaniach o udzielenie zamówienia – Solidarność między członkami tymczasowego stowarzyszenia przedsiębiorstw – Indywidualny charakter sankcji – Artykuł 21 – Ochrona poufności informacji przekazanych instytucji zamawiającej przez wykonawcę – Dyrektywa (UE) 2016/943 – Artykuł 9 – Poufność – Ochrona tajemnic przedsiębiorstwa – Możliwość zastosowania do postępowań o udzielenie zamówienia – Dyrektywa 89/665/EWG – Artykuł 1 – Prawo do skutecznego środka prawnego]

(2021/C 462/10)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: UAB „Klaipėdos regiono atliekų tvarkymo centras”

Przy udziale: „Ecoservice Klaipėda” UAB, „Klaipėdos autobusų parkas” UAB, „Parsekas” UAB, „Klaipėdos transportas” UAB

Sentencja

- 1) Artykuł 58 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE, należy interpretować w ten sposób, że spoczywający na wykonawcach obowiązek wykazania, iż osiągają określony średni roczny obrót w obszarze działalności objętym danym zamówieniem publicznym, stanowi kryterium kwalifikacji odnoszące się do sytuacji ekonomicznej i finansowej tych wykonawców w rozumieniu ust. 3 tego przepisu.
- 2) Artykuł 58 ust. 3 w związku z art. 60 ust. 3 dyrektywy 2014/24 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy instytucja zamawiająca postawiła wymóg, stosownie do którego wykonawcy musieli osiągnąć określony minimalny obrót w obszarze objętym danym zamówieniem publicznym, wykonawca w celu udowodnienia swojej sytuacji ekonomicznej i finansowej może powoływać się na dochody uzyskane przez tymczasowe konsorcjum przedsiębiorstw, do którego należał, wyłącznie wtedy, gdy w ramach konkretnego zamówienia publicznego miał on rzeczywisty wkład w działalność tego konsorcjum analogiczną do działalności stanowiącej przedmiot zamówienia publicznego, w odniesieniu do którego wykonawca ten zamierza udowodnić swoją sytuację ekonomiczną i finansową.
- 3) Artykuł 58 ust. 4 oraz art. 42 i 70 dyrektywy 2014/24 należy interpretować w ten sposób, że przepisy te mogą mieć jednoczesne zastosowanie do wymogu technicznego zawartego w ogłoszeniu o przetargu.
- 4) Artykuł 1 ust. 1 akapit czwarty, art. 1 ust. 3 i 5 oraz art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r., należy interpretować w ten sposób, że decyzja, w której instytucja zamawiająca odmawia przekazania danemu wykonawcy zawartych w zgłoszeniu lub w ofercie innego wykonawcy informacji uznanych za poufne, stanowi akt, który może być przedmiotem skargi, a jeżeli państwo członkowskie, na którego terytorium toczy się postępowanie o udzielenie danego zamówienia publicznego, przewidziało, że każda osoba, która zamierza zakwestionować decyzję podjętą przez instytucję zamawiającą, jest zobowiązana do wniesienia odwołania administracyjnego przed wniesieniem skargi do sądu, wspomniane państwo członkowskie może również przewidzieć, że wniesienie sądowego środka zaskarżenia od tej decyzji o odmowie dostępu musi być poprzedzone takim przedsądowym odwołaniem administracyjnym.
- 5) Artykuł 1 ust. 1 akapit czwarty oraz art. 1 ust. 3 i 5 dyrektywy 89/665, zmienionej dyrektywą 2014/23, a także art. 21 dyrektywy 2014/24 w związku z zasadą ogólną prawa Unii dotyczącą dobrej administracji, należy interpretować w ten sposób, że instytucja zamawiająca, do której wykonawca zwrócił się z wnioskiem o przekazanie uznanych za poufne informacji zawartych w ofercie konkurenta, któremu udzielono zamówienia, nie jest zobowiązana do przekazania tych informacji, jeżeli prowadziłyby to do naruszenia przepisów prawa Unii dotyczących ochrony informacji poufnych, nawet jeżeli wniosek wykonawcy został złożony w ramach wniesionego przez niego odwołania dotyczącego zgodności z prawem oceny, jakie instytucja zamawiająca dokonała w odniesieniu do oferty konkurenta. W przypadku gdy instytucja zamawiająca odmawia przekazania takich informacji – również wtedy, gdy czyni to, oddalając wniesione przez wykonawcę odwołanie administracyjne dotyczące zgodności z prawem oceny oferty danego konkurenta – jest ona zobowiązana do wyważenia prawa wnioskodawcy do dobrej administracji oraz prawa jego konkurenta do ochrony informacji poufnych w taki sposób, by jej decyzja odmowna lub oddalająca była uzasadniona, oraz by prawo do skutecznego środka prawnego, z którego korzysta odrzucony oferent, nie zostało pozbawione skuteczności (effet utile).
- 6) Artykuł 1 ust. 1 akapit czwarty oraz art. 1 ust. 3 i 5 dyrektywy 89/665, zmienionej dyrektywą 2014/23, a także art. 21 dyrektywy 2014/24, w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że właściwy sąd krajowy rozpoznający skargę na decyzję instytucji zamawiającej, w której ta odmówiła przekazania wykonawcy uznanych za poufne informacji zawartych w dokumentacji przedłożonej przez konkurenta, któremu udzielono zamówienia, lub skargę na decyzję instytucji zamawiającej, w której ta oddaliła odwołanie administracyjne od takiej decyzji odmownej, jest zobowiązany do wyważenia prawa wnioskodawcy do skutecznego środka prawnego oraz prawa jego konkurenta do ochrony informacji poufnych i tajemnic przedsiębiorstwa. W tym celu sąd ten, który musi koniecznie dysponować wymaganymi informacjami, w tym informacjami poufnymi i tajemnicami przedsiębiorstwa, by móc orzec z pełną znajomością rzeczy w przedmiocie tego, czy wspomniane informacje mogą zostać przekazane, powinien dokonać analizy wszystkich istotnych okoliczności faktycznych i prawnych. Powinien on również mieć możliwość uchylenia decyzji odmownej lub decyzji oddalającej odwołanie administracyjne, jeżeli są one bezprawne, a w razie potrzeby – przekazania sprawy instytucji zamawiającej do ponownego rozpoznania, względnie możliwość samodzielnego wydania nowej decyzji, jeżeli prawo krajowe, któremu sąd ten podlega, mu na to zezwala.

- 7) Artykuł 57 ust. 4 dyrektywy 2014/24 należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy rozpoznający spór między instytucją zamawiającą a wykonawcą, któremu nie udzielono zamówienia, może odejść od dokonanej przez tę instytucję oceny zgodności z prawem postępowania wykonawcy, któremu udzielono zamówienia, i w związku z tym w wydanym orzeczeniu wyciągnąć z tego wszelkie konieczne konsekwencje. Natomiast zgodnie z zasadą równoważności sąd taki może uwzględnić z urzędu zarzut dotyczący popełnionego przez instytucję zamawiającą błędu w ocenie jedynie wówczas, gdy pozwala na to prawo krajowe.
- 8) Artykuł 63 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 2014/24 w związku z art. 57 ust. 4 i 6 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym w przypadku gdy wykonawca będący członkiem grupy wykonawców był winny wprowadzenia w błąd przy dostarczaniu informacji, które były wymagane do weryfikacji tego, czy nie zachodzą podstawy wykluczenia grupy lub czy grupa ta spełnia kryteria kwalifikacji, o którym to wprowadzeniu w błąd jego partnerzy nie wiedzieli, środek w postaci wykluczenia z wszelkich postępowań o udzielenie zamówienia publicznego może zostać nałożony na wszystkich członków owej grupy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 z 9.3.2020.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 2 września 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf – Niemcy) – Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände – Verbraucherzentrale Bundesverband e.V. / Vodafone GmbH

(Sprawa C-5/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Łączność elektroniczna – Rozporządzenie (UE) 2015/2120 – Artykuł 3 – Dostęp do otwartego Internetu – Artykuł 3 ust. 1 – Prawa użytkowników końcowych – Artykuł 3 ust. 2 – Zakaz stosowania postanowień umownych i praktyk handlowych ograniczających korzystanie przez użytkowników końcowych z ich praw – Artykuł 3 ust. 3 – Obowiązek równego i niedyskryminacyjnego traktowania transmisji danych – Możliwość zastosowania odpowiednich środków zarządzania transmisją danych – Dodatkowa opcja taryfowa zwana „stawką zerową” – Ograniczenie tetheringu]

(2021/C 462/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände – Verbraucherzentrale Bundesverband e.V.

Strona pozwana: Vodafone GmbH

przy udziale: Bundesnetzagentur für Elektrizität, Gas, Telekommunikation, Post und Eisenbahnen

Sentencja

Artykuł 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2120 z dnia 25 listopada 2015 r. ustanawiającego środki dotyczące dostępu do otwartego Internetu oraz zmieniającego dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, a także rozporządzenie (UE) nr 531/2012 w sprawie roamingu w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii należy interpretować w ten sposób, że ograniczenie tetheringu ze względu na aktywację opcji taryfowej zwanej „stawką zerową” jest niezgodne z obowiązkami wynikającymi z art. 3 ust. 3.

⁽¹⁾ Dz.U. C 137 z 27.4.2020.